

D A n k m a t t e R

Nikoline Liv Andersen · Horsens Kunstmuseum

Nikoline Liv Andersen, *Mørkt Stof*, 2019

Tankespind

Mørket har lagt sig.

Tanker stabler sig op ovenpå ovenpå ovenpå hinanden ved siden af under foran og bag. En konstant øgning af tanker uafsluttede, uforløste og uforklarede. Nogle kollapse og falder ned over dem nedenunder. Som en lavine trækker de andre med sig. Her ligger de nu tungere og fastere end før imens tanker stabler sig ovenpå ovenpå ovenpå ved siden af under foran og bag.

Bare til låns

Himmelsk blå svæver over træernes lange slanke grene
Vejr i vinden som en mor vugger sit sovende barn
Bladene ringler sagte og behager mit øre
En fugl flyver deroppe
Hævet fra alt

Du kære milde vind
Du aer min hud
Vi er vi lige nu og jeg elsker det
Jeg har dig bare til låns

Vandet køler min krop, når jeg hopper fra broen
Rolige tag under vandet og lange åndedræt, når mit hoved er oppe
Bølgerne glider henover min ryg
En efter en glider de videre
forbi mig og ind til bredden

Du kære kølige vand
Du renses min sjæl
Vi er vi lige nu og jeg elsker det
Jeg har dig bare til låns

Solen har lunet de bløde klipper
Min hud er varm og varmen trænger helt ind til hjertet
Det pulserer og blodet strømmer i mine årer
Jeg har vidst sovet lidt
Blinker øjnene åbne og lyset trænger ind,
men jeg ligger stadig helt stille

Du kære strålende sol
Du lysner mit sind
Vi er vi lige nu og jeg elsker det
Jeg har dig bare til låns

Da ser jeg dig
Du kigger på mig med de øjne jeg elsker
Ligger helt tæt
Du dufter så godt af dig
Siger ikke noget, men jeg ved hvad du tænker
For vi har fulgtes ad længe

Du kære dig
Du er min klippe
Vi er vi lige nu og jeg elsker det
Jeg har dig bare til låns

Vinden vejer i det blå
Bølgerne glider ind over bredden
Solen varmer stenene og os
og jeg elsker det

Dette øjeblik af liv er tilfældigt, men intet er mere rigtigt
og dog så meningsløst
For jeg hader at alt skal forsvinde en dag
at jeg ikke mere skal mærke himlens rolige brise
Jeg hader at jeg ikke mere skal køles af vandets blå
at jeg ikke mere skal varmes af solens stråler
og at jeg ikke mere skal se ind i dine øjne

Jeg tror på solen den almægtige
himlen, jorden og havet
Jeg tror på hjertet, blodet der pumpes i kroppen, kødet, knoglerne
og huden, der holder mig sammen
Jeg tror på kærligheden og dem jeg deler den med
Men jeg forsager at det hele skal slutte en dag, jeg forsager døden og intetheden
og hvis der findes en gud, så forsager jeg denne for at tage alt fra mig igen

Tungsind

Jeg sidder bare her.

For hvert åndedrag er det som om, mit hjerte sænker sit slag.

For hvert åndedrag falder jeg mere og mere sammen, længere og længere ned.

Gennem sofaens betræk, gennem skummet, fjedrene og hele vejen ned.

Gennem de gamle trægulve, indskuddet, ned til salen nedenunder, når kælderen, bryder betonen og jeg trækkes ned, ned gennem den tætte jord, forbi regnormene, der prøver at holde sig til, gør ikke modstand, trækker bare vejret tungt, jorden graver sig op i mine næsebor, ned i min hals, ilten er for længst væk, jeg gør ikke modstand, bryder bare grundfjeldet og de tektoniske plader for til sidst at smelte op af jordens brændende indre.

Skyggeland

Når det er allermest skønt, når dagene er lyse, når vinden er mild,
når solen varmer, når insekterne sværmer, når bærrerne modnes,
når græsset gror, når børnene leger,
når min far lige har ringet, når aftenen er lang og latteren høj,
ja, så kan en skygge af vemod godt fylde mit indre ved den kendsgerning,
at jeg vil miste det hele en dag.
For når evigheden suser forbi med en voldsom kraft hiver den kroppen med sig
og lader sjælen stå fortabt tilbage.
Alt er natur, intet er ånd.

Aftenbøn

Kære Gud.

Jeg vil gerne undskylde for, at jeg slet ikke tror på dig.

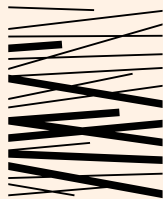
Ved godt jeg lavede små altre og sad og bad til dig, da jeg var lille. Ved godt jeg har gået på katolsk privatskole. Ved godt jeg er blevet konfirmeret, gift i kirke og har døbt mine børn. Ved godt jeg har et billede af Jesus ved min seng. Ved godt jeg har flere kors, engle og jomfru Mariaer i mit hjem og ofte smykker mig med religiøse symboler. Ved godt jeg ofte går ind i en kirke, hvis jeg er alene i en fremmed by og trænger til ro. Kan endda finde på at lave korsets tegn. Ved godt jeg altid har været fascineret af tanken om katolske begravelsesoptog med sørgende sortklædte kvinder, helt hvide i ansigterne af sorg med røde læber og blomster og blonder i håret.

Men det er det rene bluf. Jeg synes bare det er flot og lækkert teatralisk.

Jeg tror ik en skid på dig.

Gid jeg gjorde.

STATENS KUNSTFOND

DANISH
ART WORKSHOPS

**STATENS VÆRKSTEDER
FOR KUNST**